

Hồi 1

Công tử Thư Dạ

V

ùng tái ngoại ba vạn dặm gió cát.

Phóng tầm mắt mà nhìn, tận chân trời là một phiến vàng vô biên hùng hồn, gió xoáy biển cát, cuốn quện vút thẳng lên trên. Giữa vòm trời sa mạc, mây nơi thêm trời phẳng lặng dạt trôi lơ lửng, quãng chiếu bóng khổng lồ bập bênh bao trùm sa mạc. Trời đất cứ như vậy, phẳng phất cứ đối diện nhìn nhau giữa tĩnh lặng muôn trùng, lại như hai không gian song song vĩnh viễn không giao biên.

Tiếng chuông lạc đà leng keng vang lên giữa gió cát, lề mề lơ thơ, bóng đen khổng lồ của tầng mây tạo chút cơ hội hít thở cho đám lữ hành bương chải dưới mặt trời đỏ lửa, bọn khách thương trên lưng lạc đà mặt bám đầy bụi cát, người nghiêng kẻ ngã dật dựa trên bướu lạc đà, bị hơi nóng đằng đằng trên đại mạc quay nướng đến mức tiêu tán hết sức sống. Hòm giỏ túi bao nặng nề thất cột trên lưng lạc đà, thuận theo cước bộ chậm chạp trì hoãn của lạc đà, va vập chà sát da lưng.

Tiếng chuông lạc đà xa dần, cát vàng vầy gió, cổ đạo mệnh mang dằng dặc, lộ tơ lụa nổi dài thậm thụt.

Đội lạc đà chở trăm người lên đường từ Lan Châu, muốn đao thủ và người hướng đạo dẫn đường ra Ngọc Môn Quan một mạch tây hành, vượt qua một tòa cổ thành trên con đường tơ lụa, chuẩn bị vào Đôn Hoàng tu chính lại lần cuối, tức thời lại đi dọc theo hành lang Hà Tây mà đi, lại xuyên qua một mảng đại mạc, đến những quốc gia vùng Tây Vực xa xăm như Đại Thực, Ba Tư, Sư Tử quốc ở tận đầu kia của đại mạc, những thứ hàng hóa trà lá tơ lụa trong mấy cái hòm rương bao bị này mới có thể bán ra với giá tiền gấp mười lần.

Đầu lĩnh là một hán tử mắt ưng ngồi xoạc đùi trên lưng lạc đà, một mực vọng nhìn về phía trước, lúc này bỗng đứng bật dậy, khạc một tiếng nhổ ra đầy cát vàng, lớn giọng:

- Đôn Hoàng, đã đến Đôn Hoàng, mọi người mau nhanh chân theo ta, trước đầu là Đôn Hoàng.

Đôn Hoàng ! Tinh thần mọi người liền phấn chấn hẳn lên, thôi thúc bầy lạc đà, tiếng chuông lạc đà rộn rã rền tai.

Đôn giả, đại dã; hoàng giả, thịnh dã. Từ khi con đường tơ lụa khai thông, mỗi năm vô số đà đội và thương lữ đi qua con đường đó, Dương Quan và Ngọc Môn Quan trở

thành hai “tai mắt” biên tái Trung Nguyên thông hướng Tây Vực, thì Đôn Hoàng cũng trở thành một cổ thành trọng yếu nhất trên cổ đạo giữa một trời đại mạc vàng sẫm, chặn giữ yết hầu của con đường tơ lụa, cũng khống chế mệnh mạch của Trung Nguyên và Tây Vực.

“Trong Đôn Hoàng thành tựa hồ rất nhiệt náo à”. Một người trẻ tuổi bên cạnh cũng đã dầm dề giương mắt giữa gió cát lầm bầm.

Người trẻ tuổi đó không ngờ cũng có thể nghe thấy thanh âm từ ngoài xa mười mấy dặm !

Người hướng đạo dẫn đầu tên là lão Dao, đã nhiều năm lai vãng trên con đường này. Hiện tại lão Dao giật bắn trong lòng, liên liếc nhìn người kế bên một cái. Nhân thần tinh minh hung mãnh, chỉ một cái liếc đã quan sát toàn thân người trẻ tuổi đó từ đầu đến chân.

Khác với những tay đao thủ trong đội ngũ, người trẻ tuổi đó có khuôn mặt trắng tươi không bị bão cát mài dũa, nói năng văn nhã, tay nắm chặt cán đao giắt bên mình --
- có phải là một đao thủ lần đầu tiên xuất hiện ?

Trẻ tuổi, sáng sủa trong trắng, xem có vẻ hoàn toàn không giống một người đại mạc quen sinh sống bằng nghề đao thủ trên con đường này.

Đao thủ của đà đội là thuê mượn từ Lan Châu xuất phát, dọc đường một mực không cởi thắt lưng, đao không rời tay, trải qua vụ loạn Tứ Vương, Đại Dận ở Trung Nguyên ngày nay quốc lực đã suy vi, không đủ sức duy trì sự ổn định mậu dịch ở vùng Tây Vực. Thổ Phồn Hồi Hột lợi dụng thời cơ tác loạn quấy nhiễu biên thù, đao tặc thảo khấu hoành hành trên cổ đạo tơ lụa, nhiều thương đội bị cướp sạch trơn, cho nên phàm là thương lữ muốn đi con đường này không ngại bỏ một số tiền lớn thuê mượn đao thủ bảo tiêu dọc đường.

“Tiểu tử, người lần đầu tiên đến Đôn Hoàng hả ? Người không biết hôm nay là ngày gì sao ?” Liếc lên liếc xuống đánh giá đối phương, người dẫn đường cười lớn.

“Chuyện gì vậy ?” Người trẻ tuổi hỏi có vẻ khẩn trương, ngập ngừng một chút, lại hạ giọng phân giải: “Ta ... ta là người Đôn Hoàng, bất quá đã lâu rồi không về quê”.

Lão Dao không nói gì, gật gật đầu, nhìn kỹ lại lần nữa, lại khạc nhổ một đồng cát mới chui vào miệng lúc nói chuyện nãy giờ:

- Hôm nay là lễ cầu tế tự lớn trong thành --- Thành Chủ nhất định lại đem giáo đồ của Ma Giáo ra xử tử, không trách gì nhiệt náo như vậy. Cũng thật là kỳ quái, xem giết người mà cũng hăng hái như vậy.

Người trẻ tuổi ngạc nhiên, thoát miệng hỏi:

- Cái gì ? Đôn Hoàng cũng đang diệt Ma Giáo nữa sao ?

Lão Dao không để ý gì gật đầu:

- Phải a, đế đô gần đây hạ lệnh thiên hạ phải trừ sạch Ma Giáo, Đôn Hoàng tự nhiên cũng không ngoại lệ. Các nơi đều vội vàng bắt bớ đốt sách, người lễ nào suốt dọc đường chưa từng nghe nói tới ?

Minh Giáo nguyên là từ Ba Tư, nguyên danh là Ma Ni Giáo, sau khi truyền nhập Tây Vực được Hồi Hột Khả Hãn sùng kính, đã đứng vững ở đó. Sau đó lại theo con đường tơ lụa truyền nhập Trung Nguyên, khoát đạt thịnh hành trong dân gian, nội trong vài thập niên đã phát triển có tới ngàn vạn giáo đồ. Chẳng những vậy, cả trong võ lâm trung nguyên cũng xuất hiện thế lực của Minh Giáo, tranh giành giang hồ với chính phái, bị võ lâm chính phái coi là “Ma Giáo”.

Một năm trước, sự khuếch trương tấn tốc của Minh Giáo ở Trung Nguyên đã câu dẫn sự chú ý của triều đình và chính phái, hai phái Thích-Đạo thay phiên sai cử trưởng lão nhập cung diện thánh, ngự tiền cố lòng thuật tả đủ thứ nguy hại mà Ma Giáo mang đến. Hồi đầu năm, hoàng thượng chung quy đã nghe lời Đỉnh Kiếm Hầu, trên giường bệnh hạ lệnh cho thiên hạ diệt trừ Minh Giáo.

Ngoại trừ sự tiêu diệt hết mình của quan phủ ra, chính phái trong giang hồ cũng đã kết thành liên minh, triển khai quyết đấu tử thù với Minh Giáo. Ba tháng trước, thất đại môn phái vây đánh Hắc Mộc Nhai, Trung Nguyên Minh Giáo Giáo Chủ Tiêu Vân Hạc liều chiến bỏ mình, một số giáo chúng phá vòng vây thoát ra ngoài, chạy đến Giang Chiết Phúc Châu ẩn náu, phân tán lang thang, nhất thời quần long vô thủ.

“Dĩ nhiên là có nghe nói ...”. Sắc mặt của người trẻ tuổi bỗng biến thành buồn rầu, tựa như có những nỗi niềm bất nhẫn, lẩm bẩm: “Trường An đã xử trăm đám giáo đồ Minh Giáo, đến đâu cũng đều thấy thiêu đốt sách vở kinh thư, không tưởng được ở Đôn Hoàng cũng đang lùng bắt ... Hồi Hột Khả Hãn không phải đã lập Minh Giáo làm quốc giáo sao ? Bằng vào thế lực của Hồi Hột hiện nay tại Tây Vực, ta nghĩ vùng biên thù này phải đỡ hơn chứ”.

“Người từ đế đô đến ?” Lão Dao lần này kinh hãi, phát hiện mình đã nhìn lầm.

“Ừm”. Tay người trẻ tuổi bất chợt nắm chặt cán đao, mắt vọng nhìn đông phương cát vàng nghìn trùng sau lưng: “Là từ Trường An đến”.

Chỉ nói có một câu ngắn gọn đó, lão hướng đạo tinh tế lại đã nắm bắt được nét u uất man mác giữa trán người trẻ tuổi, tựa hồ đế đô nơi đông phương xa vời vãn vũ một tầng mây đen trong chót lát che trùm ánh mắt của người trẻ tuổi. Lão đao hơi nhướng mày, trong mắt lấp loáng những tia sáng lạnh lẽo --- răng của người trẻ tuổi kia !

Hành tẩu giữa bão cát ào ạt như vậy, mở miệng nói chuyện nghênh phong, hít thở này giờ không ngờ không để lọt vào tới một chút cát bụi !

Lão Dao lẳng lẳng rên không thành tiếng, lúc xuất phát khỏi Lan Châu sao lại không tra xét kỹ càng một chút, trong đà đội không ngờ lại trà trộn lọt vào một người nguy hiểm không biết lai lịch như vậy ... May là cũng đã sắp đến Đôn Hoàng, không sợ loạn lạc gì xảy ra nữa.

“Hồi Hột Khả Hãn không phải đã lập Minh Giáo làm quốc giáo sao ? Thổ Phồn và Vu Điền nghe nói cũng tin tưởng người Minh Giáo dữ lắm, Tây Vực xa quá xa hoàng đế, luôn luôn là nơi đủ các loại giáo phái tịnh tồn, tại sao Đôn Hoàng lại đuổi bắt Minh Giáo như vậy ?” Đà đội càng lúc càng tiến gần Đôn Hoàng, nhìn thấy phong hỏa đài xây bằng đất vàng và tường thành cao lớn, người trẻ tuổi nhin không được phải hỏi.

“Người là người đọc sách làm văn à ? Coi bộ đại sự thiên hạ cũng biết không ít”. Nhìn người trẻ tuổi hiển nhiên cực ít khi ra khỏi nhà kia, trong mắt lão Dao ánh lên chút ý tứ châm chọc: “Nhưng người có biết Đôn Hoàng tại sao lại dám đuổi tận giết tuyệt Ma Giáo như vậy không ?”

“Sao vậy ?” Người trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi lại.

Lão Dao dựa mình thư thư thái thái giữa bấu lặc đà, ánh mắt bén lạnh nheo nheo, nhìn cổ thành Đôn Hoàng dần dần lộ ra giữa gió cát mờ mịt, thấp giọng dốc một câu khỏi đôi môi khô nứt:

- Là vì công tử Thư Dạ.

“An Tây Tiết Độ Sứ, Đôn Hoàng Thành Chủ Cao Thư Dạ ?” Quả nhiên là người kiến thức quảng bác, người trẻ tuổi thoát miệng la khê, nhãn thần bất di bất dịch này giờ không khỏi có biến.

“Ha ha, Tiết Độ Sứ gì ? Đôn Hoàng Thành Chủ ? Chỉ có khách thương lai vãng mới xưng hô y như vậy”. Lão Dao lắc đầu nhè nhẹ, ánh mắt lại đang nhìn khói bốc lên đằng sau bức tường thành hoàng thổ: “Bá tánh cả Đôn Hoàng, ba ngàn môn khách môn hạ của y, mười vạn quân thần võ đều có thói quen gọi y là công tử Thư Dạ”.

“Công tử Thư Dạ ...”. Người trẻ tuổi lẩm bẩm lặp lại, bỗng cúi đầu im lặng.

“Phải a”. Lão Dao hé nụ cười giữa cát bụi trên khuôn mặt khô cằn, để lộ hàm răng vàng khè dính đầy cát: “Y là con trai duy nhất của nguyên phối phu nhân của lão Thành Chủ, cũng là trưởng tử đích tôn của Đôn Hoàng Cao thị. Hồi ba tuổi, Thành Chủ nguyên phối phu nhân đã mất sớm, lão Thành Chủ cưới vợ kế là Dao Hoa phu nhân, nhưng vẫn cực kỳ yêu thương đứa bé đó, có nhiều kỳ nhân dị sĩ lai vãng đến Đôn Hoàng, lão Thành Chủ liền tận tình bái phỏng, vì nhi tử mà thỉnh mời đủ thức đủ dạng cao nhân dạy dỗ thi thư khúc nghệ, văn võ kị xạ”.

Dừng một chút, lão Dao lại tiếp lời:

- Công tử Thư Dạ thông minh phi thường, học hành rất mau mắn, nghe nói lúc y ba tuổi đã có thể học thuộc lòng ba trăm bài thi từ, đến năm tuổi đã thông hiểu tiếng nói của sáu quốc gia, được mười tuổi đã có thể lo lắng sự vụ của Đôn Hoàng Thành Chủ tiếp kiến các lộ thương đội của các nước khi phụ thân ra ngoài. Thật là một thần đồng a !

Người trẻ tuổi trầm mặc, thuận theo lời kể của lão Dao mà ánh mắt sáng tối bất định.

“Nhưng đến năm mười ba tuổi, công tử Thư Dạ đột nhiên thất tung trong một đêm”. Lão Dao thở dài: “Năm năm trời trôi qua, sống chết không ai biết ... Ai cũng nghĩ công tử không thể quay trở về nữa. Lão Thành Chủ cuối cùng phải nghe lời của Dao Hoa phu nhân, lập ấu tử mới mười tuổi làm tân thế tử . Lại khơi khơi lúc đó, công tử Thư Dạ đột nhiên trở về”.

Nói đến đó, lão Dao trầm mặc một hồi --- mười năm trước, lão cũng đang ở trong thành, vẫn nhớ bộ dạng của công tử lúc đi vào Đôn Hoàng, từ trên mình khoái mã phi nước đại té lăn xuống đất, trên ngực có một vết thương dễ sợ. Y hôn mê, bị người ta trói trên lưng ngựa, sau đó quất ngựa chạy loạn vào thành. Lúc đó không có ai nhận ra thiếu niên ăn mặc lam lũ toàn thân đầy máu đó là thế tử. Lúc công tử thất tung, còn là một hài tử mười ba, lúc trở về lại đã là một thiếu niên nam tử thân hình cao to. Nhưng không biết là ai đã dùng kiếm khắc trên đầu ngựa bốn chữ đỏ máu: “Công tử Thư Dạ” ! Người vây quanh nhìn xem thấy vậy, lập tức hò reo đưa tin. Lúc đó toàn thành chấn động, tất cả nhảy múa mừng rỡ.

Lão Dao nhớ đến năm đó toàn Đôn Hoàng tay bắt mặt mừng khi thế tử còn sống trở về, trong mắt cũng có chút cảm khái:

- Nhưng sau khi công tử trở về lại đã có chút biến đổi, trước đây y là một đứa bé hoạt bát thông minh, sau khi trở về lại biết thành hỷ nộ vô thường, có lúc âm trầm khủng khiếp. Lão Thành Chủ nguyên vốn muốn trùng tân lập y làm Đôn Hoàng thế tử trở lại, nhưng Dao Hoa phu nhân cực lực phản đối. Cho nên sự tình đành phải tạm gác lại.

Nói đến đây, lão Dao nhìn Đôn Hoàng càng lúc càng gần, chợt trầm mặc:

- Chuyện sau đó, ai dà, không biết làm sao mà nói mới rõ đây. Dao Hoa phu nhân đột nhiên phát trọng bệnh mà chết, không ngờ chỉ đi sớm hơn lão Thành Chủ có vài ngày. Công tử Thư Dạ bằng vào thân phận trưởng tử mà kế thừa vị trí Thành Chủ, sau đó lập tức đưa đệ đệ của mình tống khứ đến Trường An làm con tin. Con bà nó, quá tàn nhẫn mà !

--- Đôn Hoàng chiếm vị trí trọng yếu trên con đường tơ lụa, đông khổng chế Trung Nguyên, tây nổi liền đủ thứ quốc gia, vì vậy là một trọng trấn cực kỳ trọng yếu đối với

Đại Dận vương triều, vì để biểu thị lòng trung đối với triều đình, phải đưa một người thân nhất lên để đô làm con tin.

Người trẻ tuổi trầm mặc lắng nghe, tuy chỉ là nghe lời tự thuật của lão Dao, biểu tình cũng đã dần dần có biến hóa vi diệu.

“Dao Hoa phu nhân chết rất cổ quái, nhưng ai ai cũng không dám nói gì, cả a hoàn hầu cận phu nhân là Lục cơ cũng bị giam cầm” Lão Dao lắc lắc đầu, thở dài: “Thật không biết công tử tại sao bỗng biến thành ngoan độc như vậy --- ta nghĩ y nhất định đã bị hành hạ đầy đọa trong tay Ma Giáo, cho nên hạ thủ không dung tình. Mấy năm nay phàm ai muốn đi qua Đôn Hoàng vào Trung Nguyên truyền giáo đều bị xử tử một cách bi thống trong ngày lễ tế tự. Hạ thủ tàn nhẫn như vậy mà không nhú mày chút nào”.

“Công tử Thư Dạ”. Phảng phất không còn nghe lời kể thao thao của lão Dao, người trẻ tuổi chỉ cúi đầu lặp lại một lần nữa.

“Bất quá những giáo đồ của Ma Giáo cũng thật không sợ chết --- từng đám từng đám bị xử tử, vẫn từng đám từng đám kéo đến ! Cải trang đóng kịch, trà trộn và đám khách thương, cố tìm cách vượt qua Đôn Hoàng đi về hướng đông, đến Trung Nguyên truyền bá đạo giáo tôn tụng Minh Tôn của bọn chúng, vì vậy mà cả cái mạng cũng không nề hà cần thiết”. Lão Dao nhăn mũi nhú mày: “Những ngày qua để đô hạ chỉ trừ diệt Ma Giáo, danh môn chính phái trong giang hồ bức bách sát nút --- bên Trung Nguyên vô cùng khẩn trương, giáo đồ bên tổng đàn Ba Tư liền đến càng đông, xem ra công tử phải bận rộn rồi”.

“Công tử Thư Dạ”. Người trẻ tuổi không thèm nghe tới nửa câu, chợt hét lớn một tiếng khiến lão Dao giật nảy mình lên.

“Công tử Thư Dạ”. Người trẻ tuổi đối diện gió cát nộ hống, cổ tay lắc một cái, đao quang quét ra, một đao phạt ngang trong gió, đao khí lăm liết rít dồn khiến người ta không mở mắt lên nổi: “Công tử Thư Dạ”.

Gió cát gào thét, mấy khách thương xung quan vốn không nghe thấy lão dẫn đường và người trẻ tuổi nói gì, nhưng lúc này nhất tề đều bị tiếng hét giận dữ vừa bộc phát làm kinh động, quay đầu lại nhìn, người trẻ tuổi giữa khói cát vàng mù trời nghênh phong chém xuống một đao, quát gọi cái tên đó, phảng phất muốn đem cái tên đó chém thành muôn mảnh trong gió.

Không biết có phải là bị hoa mắt ? Bọn lão Dao tròn mắt há hốc miệng nhìn ngơ ngẩn. Lúc đao của người trẻ tuổi chém vào gió cát, giữa không trung mơ hồ có một bóng trắng thoáng qua, cấp tốc biến mất trên đầu thành.

Giữa gió cát đại mạc tựa hồ có một đội ngũ khác cũng không xa mấy cùng vào Đôn Hoàng với bọn họ sao ?

o0o

Phảng phất có cảm ứng gì đó, lúc cái danh tánh kia bị chém chặt giữa cát bụi ngoài thành, một ánh mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc chớp vội.

Mắt xanh thẫm như một cái giếng cổ sâu không thấy đáy, quảng một cục đá xuống cũng tĩnh lặng không chút hồi âm.

“Có người đã đến sao ? Là ai ? ... Là hắc ? Hay là ả ?” Thanh âm thấp giọng cơ hồ không thể nghe thấy được, thoát ra từ đôi môi đằng sau tấm mặt nạ: “Mặc Hương, tiểu tử người tính thật chuẩn mà. Quả nhiên vừa kịp lúc, bọn họ đều đã đến”.

Lúc đó là tháng mười năm thứ mười tám Đại Dận Cảnh Đế, chính là mùa gió lạnh vùng cao nguyên bắc phương nam hạ. Giữa không trung bất chợt có cuồng phong cuộn xoáy gào rú, dẫn dắt trăm ngàn con rồng cát quần quện múa lượn trên ốc đảo, thổi lùa lá hồ dương xào xạc tác hưởng.

Nhưng trong thành Đôn Hoàng lại là một hải dương hoan lạc, đường xá không một bóng người. Tất cả bá tánh đều hội tụ đến quảng trường giữa thành, đến xem nghi thức lễ cầu tế tự long trọng --- dạng nghi thức trừ tà ma đuổi quỷ dịch đó là truyền thống kế tục trăm năm, nhưng từ khi công tử Thư Dạ trở thành Đôn Hoàng Thành Chủ, nội dung tế tự liền tăng gia thêm một bậc: đem máu của giáo đồ Ma Giáo dâng hiến tế trời cao.

Trống cổ chiêng thanh vang vọng, lời ca điệu hát chấn động tầng mây, nghi thức tế lễ đã chính thức đi vào phần kết. Năm trăm người Đôn mang mặt nạ vây quanh đồng lửa chất cao ngất, cùng hát vang hòa tiếng nhạc, hò reo tên Thần, sắp đội múa may, tượng trưng bốn phương hướng đuổi dẹp tà ma.

Đôi mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc nhấp nháy, đứng dậy khỏi giường, giang hai tay biểu thị ý muốn mặc áo.

“Công tử, Lục Cơ còn chưa đến”. Đằng sau có người cung cung kính kính bẩm báo.

Tuy bị câu lưu, nhưng Lục Cơ là nữ đồng cốt hữu danh nhất trong Đôn Hoàng thành, bốn thứ bốc phệ bói toán quy – triệu – dịch – thức khi thượng lễ đều không thể thiếu ả. Nhưng công tử Thư Dạ chỉ phẩy phẩy tay, trầm giọng:

- Không cần tới ả, kiếm người khác thế. Hôm nay phải kết thúc sớm một chút mới được.

“Dạ”. Một tấm áo bào mặc ngoài trắng như tuyết được tròng lên mình một cách cung cung kính kính, nhẹ như không. Đó là da gấu ở đỉnh núi tuyết cao nhất của Quý Sương quốc, là bảo vật do một thương đội đến từ phương tây tiến cống Thành Chủ. Mang

mặt nạ bạch ngọc và hắc bảo tử kim quan, Đôn Hoàng Thành Chủ khoác trên mình tấm ngoại bào đỏ bước ra, bá tánh bốn bề reo hò hoan hô, vô số cánh tay nhất tề giơ cao:

- Công tử Thư Dạ ! Công tử Thư Dạ ! Công tử Thư Dạ !

Xung quanh quảng trường đều là tửu lâu khách sạn, đa số các vị trên lầu là khách thương giàu có từ các xứ đến, ôm ca cơ hồ nữ thủ lạc. Lúc này nhìn thấy người trên giường đứng dậy, vội bỏ chén rượu xuống đứng vụt dậy, chen chúc bên song cửa, cúi mình hành lễ một cách tôn kính với Đôn Hoàng Thành Chủ.

Thành chủ khoác áo bào da gấu tuyết, mang mặt nạ bạch ngọc uốn ngực thẳng người, giang rộng hai tay vẫy chào bá tánh và khách thương bốn bề.

“Công tử Thư Dạ ! Công tử Thư Dạ ! Công tử Thư Dạ !”. Tiếng hoan hô vang vọng cả Đôn Hoàng thành, bám theo gió cát cuộn lên chín tầng mây.

Trong Đôn Hoàng thành, không có ai không úy sợ Thành Chủ sắt đá đó. Nhưng công tử Thư Dạ tính tình phóng đảng khoáng đạt, không câu nệ hình thức, mỗi lần đến cuối nghi thức đại lễ đều tự mình gánh vai nam đồng cốt, dẫn dắt năm trăm người Đôn danh tiếng cũng đeo mặt nạ, khoác áo da gấu, đuổi xua tà thần ác quỷ ra cửa đông thành, sau đó sát sinh dùng máu tế trời.

“Lục Cơ sao còn chưa đến ? Một nữ nhân bị câu lưu còn dám không nghe lệnh sao ?” Lúc Thành Chủ đang hòa nhập vào biển người, trong đám môn khách vẫn còn người thăm thì lo âu: “Công tử cũng không nói gì, chỉ sợ có chuyện xấu”.

Trong lúc huyền thuyên, không có ai chú ý có một người lục y vội vàng đi xuyên qua một con hẻm tối, lảng lạng hòa vào đám đông lúc nhúc, tựa như thừa cơ hội tránh né tai mắt của chúng nhân, nhanh chân đi về phía ngoài thành.

Lục Cơ nắm vạt áo chui vào đám đông, như một giọt nước hòa tan vào biển cả. Hiếm gặp được lần lễ tế tự như vậy, ả nếu muốn thừa cơ trốn thoát ra ngoài tất phải tận dụng nắm bắt thời gian, bởi vì ... Liên Thành nhị công tử đã sắp trở về.

Nhìn vội xung quanh, giữa vô số dân Đôn áo xanh, công tử Thư Dạ bạch y bay lượn phát phối, như một cánh hạc cô lẻ nổi trội.

- o O o -